

fens store Exempel for at indse den Betydning, det har især for mindre Stater at have noget virkelig Realskabt, naar de virkelig paatrængende Krav komme, som dog ikke aldeles kunne udeblive. Det er nu et Par Aar siden, at de fik at se, hvorledes alene Frygten for at saadanne Krav kunde komme, bevægede Finantsministeren til — det er jo noget, de Herrer kjende fra Statsrevisionens Betænkning — med Finantsudvalgets Billigelse paa en temmelig kostbar Maade at fikke Statens Kredit hos fremmede Banker, en Kredit, som dog muligvis let kunde briste, netop naar man skulde bruge den. Det er jo mere og mere blevet anerkjendt, at det i Virkeligheden er en Besparelse, selv om man derved giver Afkald paa en vœbliffelig Indtægt, at have en Del Midler anbragte saaledes, at man let kan realisere dem, og i de 6 Aar, i hvilke jeg har siddet i Finantsudvalget, er der ikke Noget, hvorom de betydeligste Medlemmer af dette Udvalg have været mere enige end netop om dette, ligesom jeg tilstaar, at jeg har den Opfattelse fra tidligere Forhandlinger i Udvalget og ogsaa fra senere Forhandlinger her i Salen — Forhandlinger, som ganske vist føres sjældnere her i Salen — at selve den nuværende høitærede Finantsminister, da han hørte til Finantsudvalgets Ledere, ogsaa deler denne Anskuelse. Vanskeligheden har været den, at man ikke saa godt har kunnet sælge disse Midler, navnlig de preussiske Papirer. Og de preussiske Papirer er det fremsfor noget andet Papir uskuffeligt at sælge. Jeg indrømmer, at den fletteste Bestanddel af Reserfefonden er de danske Papirer, thi naar de en Gang skulle sælges, vil det være ganske ensbetydende med, det vil være ganske det Samme som at stifte et nyt Laan eller da omtrent det Samme. Men næstefter disse er intet Papir saa flet for os som de preussiske Papirer, idet jeg ikke kan tænke mig Konjunkturer, under hvilke der vilde blive stillet extraordinære Krav til os, uden at disse Papirer paa samme Tid vilde være næsten ligefrem usælgelige. Vi kunne vel ikke risikere, at de nuogfinde skulde blive erklærede ugyldige, men næstefter de danske Papirer ere de de flettest sælgelige Papirer under de nævnte Konjunkturer af Alt, hvad der ligger i vor Reserfefond. Jeg behøver

selvfølgelig ikke engang at forudsætte, at vi just skulde komme i Krig med Preussen; men naar vi tænke os de forskjelligte Muligheder, der kunne komme til at foreligge, kunne vi dog ikke Andet end gjøre os fortrolige med, at, naar der kan indtræde en Krigstilstand af en saadan Betydning for os, at vi maa russe os, saa vil det være under saadanne Forhold, at den preussiske Stat vistnok i alt Fald er saa betydelig engageret, at de preussiske Statspapirer ville være de vanskeligste af alle at afhænde. Man har før lagt en saadan Vægt paa at komme af med disse preussiske Papirer, at en tidligere Finantsminister endogsaa foretog et Bytte af dem med Aktier i tydske Fernbaner, som dog heller ikke i og for sig høre til de mest realskable Effetter, men det var alligevel et Bytte, som blev billiget baade af den nuværende høitærede Finantsminister og af mig og flere Medlemmer i Finantsudvalget, netop fordi det var en Afhændelse af de Papirer, som det var alleruheldigst for os at have. Tidligere har det været vanskeligt, ja næsten umuligt at sælge de preussiske Papirer, men nu er Forholdet ganske anderledes, idet der nu i dette Dieblif neppe er noget mere realskabelt Papir end netop de preussiske Statspapirer. Den preussiske Stats Finantser staa jo nu meget høit; Preussen har jo faaet disse saa meget omtalte Millioner (Stemmer: Milliarder!) — ja, Milliarder — det er jo uhyre Summer, især naar man skriver det paa Franssk, skjøndt det da ogsaa vilde blive Milliarder i et andet Sprog. — De Herrer vide jo, hvorledes tillige Spekulationsforholdene ere, hvorledes Forholdene ere paa det almindelige Pøngemarked i Tydskland, hvor disse Papirer især finde deres Kjøbere. De Herrer vide, hvilken næsten aldeles ubegribelig Kjøbelyst, der er der, og at Kurserne der ere saaledes, som man ikke har set det i mange Tider: men man kan jo dog fornuftigvis ikke vente, at det skulde blive ved. Hverken den preussiske Stats nuværende Stilling eller det tydske Pøngemarked kunde ventes at ville vedblive, derom kan Ingen nære Tvivl, som anstiller en rolig Betragtning af disse to Momenter. Jeg vil derfor sige, at, selv om den høitærede Minister ikke skulde ville anlægge Reserfefondens Midler i let